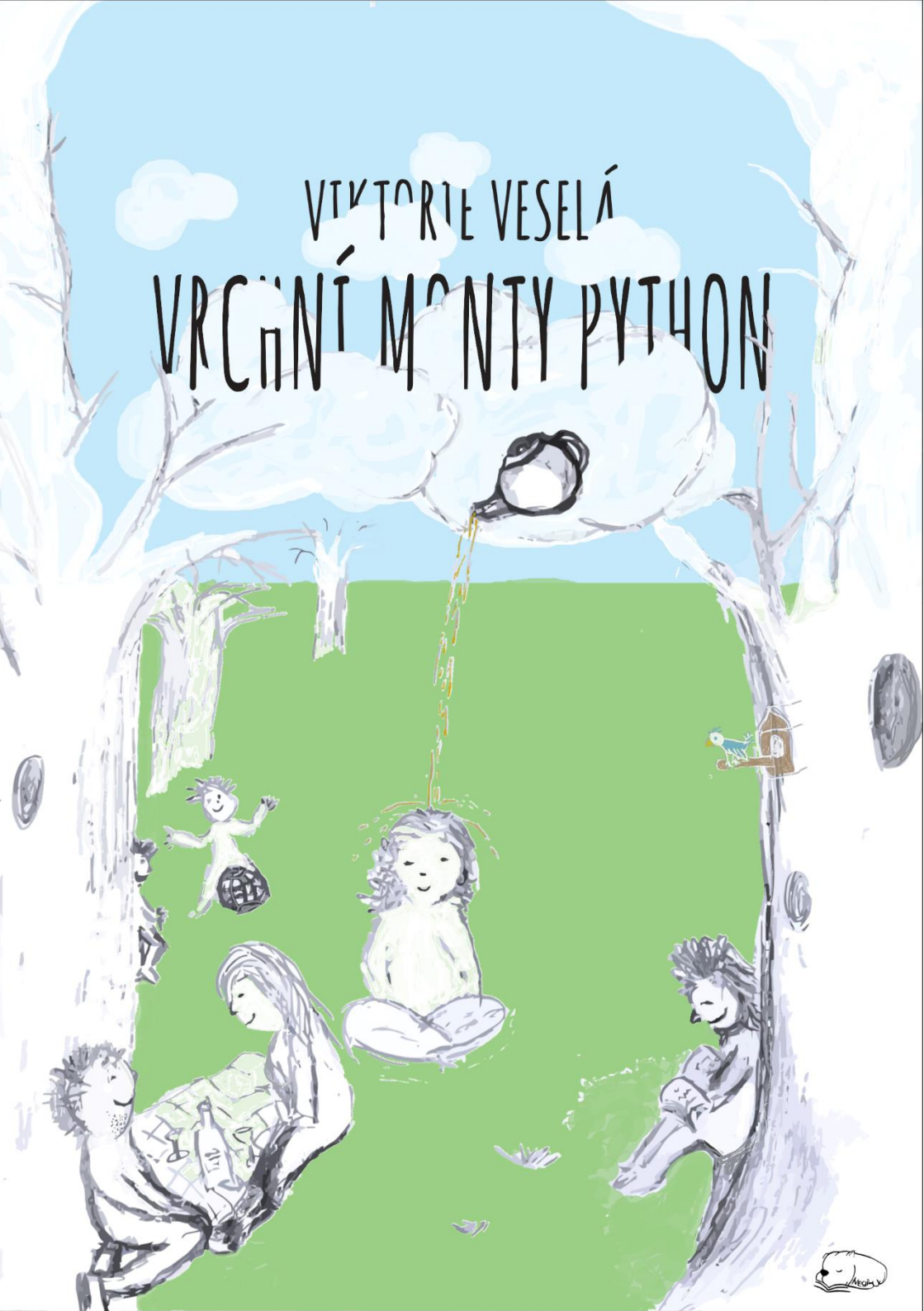

VIKTORIE VESELÁ VRCHNÍ MONTY PYTHON

VIKTORIE VESELÁ VRCHNÍ MONTY PYTHON

© 2012 Viktorie Veselá
© 2022 Megi
ISBN 978-80-908694-3-1

I KDYŽ ZEMŘE VEŠKERÁ NADĚJE,
POŘÁD JEŠTĚ ZBÝVÁ ČERNEJ HUMOR.
PĚSTUJTE HO LÁSKYPLNĚ.
V BLÁZINCI SE BUDE HODIT.

V.V.

ARANCE
MARTINĚ^v
JANDOVI

JESTĚ JSEM SE NESTIHLA ROZKOUKAT, a už jsem v šoku. Může za to společenská kratochvíle s názvem psychodrama. Povedená věc. Při představě, že i já budu za pár dní stát na Katčině místě a veřejně na férovku prezentovat svoje bolístky, mně naskakovala kopřivka. Tuším, že nedokážu takhle ztvárnit to, proč jsem tady.

Jasně, v leccčems z jejího příběhu jsem se poznala. I u nás doma se hovořilo pouze o tom, co je špatně – správnost se považovala za samozřejmost. Meta, moje máma, důsledně trvala na tom, že se budu projevovat tak, jak chce ona... i tak se mnou jednala jako s něčím méněcenným, co jí ovšem bude vždy a všude k dispozici – jako záložna, hromosvod nebo nástroj k řešení jejich malérů. Konec představení. Ufff. První kolo – přežila.

Večerní rajóny. Mám chuť salutovat. Košťětem.

Dělíme se do dvou skupin, podle data nástupu. Začínám se sblížovat se členy obou komunit. Stále mě zarazí otevřenost, s jakou o sobě tady lidé vyprávějí, například při sebehodnocení. Zajímají mě příběhy ostatních, nejen proto, že se ve spoustě situací nacházím. Navzájem se ujišťujeme o tom, že jsme normální.

Naše příběhy by vydaly na solidní román.

Kometa furt mele, bohužel plácá stále totéž. Pokoj sdílím právě s ní a s Dančou. Ta nám právě sdělila, že chrápe po tátovi. Dobře vědět.

Zajímavé. I v těch pár chvílích osobního volna máme tendence tvořit tlupu. Scházíme se v jídelně kolem stolu a trávíme čas společně.

Teď si vzal slovo Karel – učebnicový příklad direktivní výchovy. Maminka ho učila poslouchat, na nic se neptat a hlavně držet krok a nevypadnout z rytmu... podobnost s tou mou zhruba osmdesátiprocentní.

Následuje stručný výtah obsahu filmu Hlasy. Prý je o bláznovství všedního dne... to se sem hodí. Včera večer jsme uspořádali rockotéku a házeli více či méně prořídlym hárem jako zamlada. Docela jsme se odvázali. V pevně daném denním režimu je každá kapka svobody a uvolnění vzácná... ještě při rajónech jsem si pobrukovala „jé áj vil láv jú bějbý, ólwejs“.

Tentokrát jsem to už nevydejchala a musela pryč. Kometa opět spustila svou oblíbenou ukřivděnou story a já raději vystřelila z pokoje, to abych ji nezabila. Ta mě vytočila! Normálně nemám problém s ovládním, ale v ten moment jsem jasně cítila, že pokud okamžitě nevypadnu, nejspíš na ni skočím a začnu s ní třepat, aby se konečně probrala... možná bych ji i malininko přiškrtla, protože na hysterky prý platí omezit přísun kyslíku a pytlík nebyl po ruce... nána. Ona měla těžkej život, chudinka... my ostatní jsme tu nejspíš z nudy. Pořád se jí něco nelíbí, má tisíc a milión připomínek ke všem a ke všemu, jenom ona je ta svatá boubelatá.

S brejlema na šňůrce a hejnem motýlů ve vlasech. Proč tu vlastně zůstává, když je to tu pro ni tak nesnesitelný? No jo, podepsali jsme to všichni, že vydržíme celých šest týdnů a nezdrhnem. Potěš koště.

Dnešek byl těžký. Jednak můj spánek nestál za nic, druhak Johanka v čerstvě vygrunтовané kuchyni upustila na zem várnici s polívkou... tři hodiny práce v pr... a ještě jednou dokola. Únavu prohloubila odpolední skupina, na které se řešila pro změnu Kometa a její vztah k nám a terapii. Zvrtlo se to ve vysvětlování, kdo s kým, komu co a proč. Z přemíry informací nás začala bolet hlava, tak jsme vyrazili na procházku po areálu léčebny. Role průvodce se ochotně ujal Marek. Nebyl tu poprvé. Ukázal nám všechny důležité orientační body – kiosek, bránu, záchytku, kostel a márnici. Zřizovatel zjevně pamatoval na vše.

Kometa pokračuje v díle zkázy. Ráno, když uklízela, shodila z mého stolku šperky, co jsem tam měla odložené. Hodinky přežily ve zdraví, ale z prstýnku se odloupl pořádný kus kamene. Nejen že se mně neomluvila, ještě mě obvinila, že jsem si ten kámen urazila jinde a na ni to chci svést. Prý dokud jí nenajdu ten odražený kousek na koberci (který jsme mezitím pečlivě vysály, abychom neplatily pokutu za lajdácký úklid), tak mně neuvěří... nádech-výdech nezabral a já začala křičet. Myslím, že jsem velmi nahlas vyjádřila

přesvědčení, že zničit někomu prsten a místo omluvy si hrát na ublíženou může jen absolutní kretén.

Trochu mě uklidnil až společně spontánní odpolední výlet do místního supermarketu. Zpočátku jsem se tam necítila moc dobře, ovšem zákusek mně spravil náladu. Večer jsme hráli karty. Po víc než pěti letech jsem si znovu zapálila cigáro. Nijak zvlášť mně to nechutná.

Ráno jsem se probudila se solidní depkou. Taková divná tíže mě svírala okolo pumpy, neměla jsem chuť nikoho vidět. Dalo mně dost práce pochlapit se a udělat aspoň to, co musím... zase mě bolí záda. Pokouším se si toho moc nevšimat a být užitečná. Když už mně je nanic, třeba udělám radost někomu jinému... padá to na mě jako deka. K tomu štouravé narážky spolutrpitelek, co se mně vlastně kdy mohlo stát, když vypadám jako ten nejspokojenější člověk ve vesmíru... tak jsem jim to vyklopila. Chcete to, máte to mít. Po pár vteřinách ohromeného ticha se rozproudila živá debata o tom, co by se tak dalo provést těm, kteří se tehdy vyřádili na mně. Bylo to úlevné a kreativní. Tak sofistikovaný plán pomsty bych sama nikdy nevymyslela. Na znamení přátelství jsme si s holkama vyměnily prstýnky. Následovala sparta míru.

S Majkou jsme si hodně blízké, až se toho trochu bojím; tak jako vždy, když mně začíná na někom záležet, popadá mě chuť to odpískat. Majka je smažka. Na večerním programu jsme se měli učit odolávat – každý svému – zakázanému ovoci. Když milá Marie dychtivě vztahovala ruku po míčku, jenž pro ni

představoval vytouženou lajnu, v duchu jsem ji nabádala nech to ležet, nech to ležet, ty vole... nenechala.

Jsem nervózní a zhoršují se mně alergie.

Když se daří, pak na všech frontách. Dopoledne vyplnila přednáška o sexu. Souhlasím s tím, že pokud to lidem dlouhodobě v sexu neklape, vztah má malou naději na přežití. A v tom právě spočívá podstata mého problému. Nejde o to, s někým se seznámit, to mně jde docela dobře, potíží nastává při sblížovacích manévrech. Někdy to vypadá, že intimností vůbec nejsem schopná...

Na odpolední skupině se probíral ranní humbuk. Předevčírem, cestou ze supermarketu, Majka totiž na chvíli zmizela. Dohnala nás až kousek před vstupní branou do areálu a v ruce držela složený list papíru. Při podvečerní kouřové siestě jsem se živě zajímala, pro co si to vlastně odskočila. Počkala, až budeme na terase samy, a pak mně lejtstro ukázala. Byl na něm vytištěn zpáteční spoj pro Kometu. Rozesmála jsem se, jako provokace se mně to velmi zamlouvalo. Chvíli jsme debatovaly o tom, kam to otrávené jablíčko narafičit, aby si ho dotyčná slečna problémová určitě všimla. Volba padla na noční stolek.

Ráno, hned po rozvíčce, zatímco Kometa znechuceně zdolávala schody, se Májina přiřítla k nám na cimru a papír s podrobně rozepsaným odjezdem vlaku šoupla na stolek. Odešla jsem pro vysavač. Za chvíli se z pokoje ozval řev, pak chodbou zadusaly zdravotní pantofle a práskly dveře u sesterny.